

Hatırladıklarım Recalling the Past

Prof. Dr. Kaynak Selekler

*"Hayatımız hatırladığımız kadardır."
M.Mungan*

İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden Ekim 1967'de (Giriş:1961) mezun oldum. Daha İ.Ü. Tıp Fakültesi İstanbul ve Cerrahpaşa diye 2 ayrı fakülteye ayrılmamıştı (1968'de ayrıldı). Bu nedenle İ.Ü.Tıp Fakültesi'nin son mezunlarındanım.

O yıllarda babamın Yargıtay Üyeliği nedeniyle ailem ve de kız arkadaşım (eşim) Ankara'da oldukları için Ankara'ya döndüm. Belki İ.Ü Tıp Fakültesi'nin kısıtlı asistan kadrolarında yer

bulamayacağım endişesi de beni Ankara'ya yönlendirmiş olabilir.

Hacettepe adını tıbbiyenin son yıllarında duymuştum. Yeni bir üniversite idi. İstanbul'dan birçok sınıf arkadaşım ve tanıdıklarım Hacettepe'ye gelip işe başlamışlardı. Ben o sıralar Dahiliye ihtisası yapmak istiyordum. Fakat Hacettepe Dahiliye'nin kadroları benden önce gelenlerle dolmuştu. Nisan 1968'de sınav açılacağı söylenmişti. Bense bir an evvel işe başlamayı istiyordum. O sıra Ortopedi asistanı olup Nöroloji'de rotasyonda olan sınıf arkadaşım Dr. Ahmet Bağdatlı "Nöroloji'de boş kadro olduğunu, eğer istersem Bölüm Başkanı Doç. Dr. Orhan Kalabay ile görüşebileceğini" söyledi. Ben de kabul ettim.

Gerçekten de Nöroloji Bölümü'nün asistana ihtiyacı vardı ve o sıralar kimse müracaat etmiyordu. Rahmetli Kalabay usulen bir sınav yaptı. Bana dil sınavı için bir İngilizce metin ve 2 soru ile Merritt'in (o zamanlar çok popülerdi) kitabını verdi. "Akşam bunları hazırla yarın getir" dedi. Ertesi gün sınav evraklarını verdim. İşlemler tamamlandıktan sonra 01.01.1968'de asistanlık görevine başladım.

Hacettepe Hastanesi, eğitim gördüğüm İ.Ü Tıp Fakültesi'nden çok farklı idi: Ayrı ayrı klinik binaları yerine, birbiri ile bağlantılı blok binalardan oluşuyordu. Örneğin Nöroloji servisinin yanında Cerrahi ve Göz klinikleri yan yana olabiliyordu. Bütün hastanenin tek bir biyokimya ve mikrobiyoloji laboratuvarı vardı ve yine tek bir ameliyathane departmanı bulunuyordu. Dosya arşivi ve Röntgen arşivi tekti ve bütün materyal oralarda saklanıyordu. Her türlü tıbbi ve kırtasiye materyal bugün bile erişilemeyecek düzeyde oldu. Yardımcı personel, hemşire, teknisyen vd şimdiye göre özlenecek düzeyde idi. Koşu sistemi yerine hastalar, banyolu/tuvaletli 2 kişilik odalarda yatıyorlardı. Maaşlarımızın yanısıra döner sermayeden de azımsanamayacak miktarda ödeme yapılıyordu. Tıp Fakültesi eğitimi yine İstanbul'dan farklı idi. Sınıf sistemi yerine Dönem sistemi ile "entegre" eğitim uygulanıyordu. 6. sınıfta intörnlik vardı ve intörnlr asistan gibi çalışıyor ve maddi katkı alıyorlardı.

Bugün belki rutin olan bütün bunlar o zaman için Türkiye'de yeniydi, tekti, sadece Hacettepe'de vardı ve rahmetli Prof. Dr. İhsan Doğramacı tarafından uygulamaya konmuştu.

Ben göreve başladığımda Doç. Dr. Turgut Zileli Amerika'da idi (1970'te döndü). Klinikte Doç. Dr. Orhan Kalabay, Uzman Dr. Okay Sarıbaş ve biri sınıf arkadaşım Abdurrahman Cığır (Prof. Dr) olmak üzere 7 asistandık.

Servis çalışmaları dışında konsültasyonlara bakar, dört günde bir nöbet tutar, yanında stajyer pratiği yaptırır ve stajyer dersi anlatırdık. Ayrıca öğleye kadar yarım gün, röntgen departmanında karotit / brakial angiografi, pnömoensefalografi, miyelografi tetkiklerini hastalarımıza bizzat biz yapardık.

Şimdi daha birinci yıl asistanı iken Diş Hekimliği Fakültesi öğrencileri ile hemşirelik ve fizyoterapi öğrencilerine Nöroloji dersi anlattığımı hatırlıyorum. Öğretmek için büyük bir gayretle öğrenmeye çalışırdım. Yaşı benden birkaç yaş küçük, kimi profesör olan -o zaman öğrencim- dişhekimi arkadaşlarım vardır.

İlk kuruluş yıllarında Hacettepe Nöroloji'de Turgut Zileli, Orhan Kalabay ve Okay Sarıbaş çekirdek kadroyu oluşturmuştur. 1968-1970 yılları arasında Turgut Zileli Amerika'da iken Orhan Kalabay kliniğin asistan kadrosunun güçlenmesi için üstün gayret göstermiş ve modern bir EEG laboratuvarı kurmuş ve yönetmiştir. O laboratuvarlarda yetişenler gittikleri hastanelerde onun değerlendirme ve yorum sistemini sürdürmüşlerdir. Turgut Zileli benim tanıdığım nöroloji alanında en iyi klinisyenlerden biri ve birincisidir. Tanı metotlarının bu kadar gelişmediği o dönemlerde bize nörolojik muayeneyi ve önemini öğretmiş, hasta değerlendirmenin yollarını göstermiştir. Teknolojik tanı metotlarının ilerlemesine rağmen, muayene ve klinik değerlendirmenin hala önemini koruyan ve tanı ve ayırıcı tanıya götürün bir metot olduğuna, o günlerin etkisi ve tecrübesi ile hala inanırım. Okay Sarıbaş, iyi klinisyenliği yanında, Radyoloji'nin daha el atmadığı o yıllarda, serebral anjiografinin en usta uygulayıcısı, en iyi değerlendiricisi idi. Daha sonra Alman ekolünde yetişmiş Farabi Dora (Prof. Dr) kadroya katıldı.

1972 yılında uzman oldum. Askerliğimi Balıkesir Asker Hastanesi'nde (16 ay) Asabiye uzmanı olarak yaptım. Askerlik görevinden sonra 1974 yılı başında Hacettepe'ye "öğretim görevlisi" olarak geri döndüm. Bölüm Başkanı Prof. Dr. Turgut Zileli "yurtdışı tecrübe ve görgüsü" kazanmam için 1975-1976 yıllarında beni Londra Üniversitesi Nöroloji Enstitüsü (The Institute of Neurology, Queen Square)'ne yolladı. Orada "postgraduate" (mezuniyet sonrası) kurslara, klinik ve radyoloji vizitlerine katıldım.

1975 yılında İngiltere'de sadece 3 CT cihazı (o zamanki adıyla EMI Scanner) vardı. Sadece beyin kesitleri alınabiliyordu. Bu aletlerden biri de bu Nöroloji Enstitüsü'nde idi. Her öğle, hastanenin çatı katındaki Radyoloji okuma odasında klinik şefi Dr. G. DuBouley tarafından "Bilgisayarlı Beyin Tomografisi" oturumları yapılıyordu. DuBouley ortada oturur, diğer departman elemanları ayakta CT'leri tartışır, değerlendirme yaparlardı. Ben de bu oturumlara heyecanla katılır, o zamanların mucize aletinin görüntülerinin tartışmalarını dinler, bir şeyler öğrenmeye çalışırdım. Daha o zaman 160X160 matriksli görüntüler elde ediliyor ve bunlar şimdiki gibi röntgen filmine değil poloroid fotoğraf kartlarına basılıyordu. Görüntü bugünkülerle kıyaslanmayacak kadar basitti. Daha sonra 256X256 matriksli cihaz kullanılmaya başladı, görüntüler biraz düzeldi.

Ben asistanlığımı yaptığım ve "PreCT" devri dediğim bu dönemde (1968-1972) CT, kimsenin hayalinden bile geçmeyecek bir ütopya olabilirdi. Serebral anjiografi, beyin sintigrafisi, pnömoensefalografi gibi tanı metotlarıyla teşhise varılmaya çalışılan bu dönemden sonra CT'nin icadı bütün dünyayı heyecanlandıran, Röntgen'in "X" ışınlarını keşfinden sonraki en büyük buluş olarak kabul edilmişti. Beynin, kesitler halinde "matematiksel metot"la gösterilmesini başaran CT'nin mucidi Sir G. Hounsfield'e 1979 Yılında Nobel Tıp Ödülü verildi.

1976 yılı sonunda yurda döndüm. Türkiye'ye tıpta büyük ilerlemeler sağlayan Prof. Dr. İhsan Doğramacı, ileri görüşlülüğü ile 1976'da Hacettepe'ye "EMI Scanner" alınmasını sağlamış ve alet Radyoloji Departmanı'nda çalışmaya başlamıştı. Cihazın kapasitesi günde 10 hasta idi. Kontenjan Nöroloji 4 hasta, Nöroşirurji 4 hasta ve Çocuk Nörolojisi 2 hasta olarak düzenlenmişti. Nöroloji'nin kontenjanı 2 poliklinik, 2 servis hastasına ayrılmıştı. O zamanlar yetmeyen bu kontenjan nedeniyle bölümler arasında sıklıkla randevu tartışmaları olurdu.

Londra'da iken hem literatürü izleyip hem vizitlerde elde ettiğim gözlemlerle CT hakkında belirli bir bilgi edinmiştim. Hacettepe'ye döndükten sonra "Bilgisayarlı Beyin Tomografisi" hakkında seminerler anlattım. Bunlardan biri de tıbbiyeden sınıf arkadaşım Cengiz Kuday (Prof. Dr) davetiyle Cerrahpaşa'da olmuştu. Yine konu hakkında metodun tekniği, normal ve anormal bulgularıyla ilgili kapsamlı bir yazım 2 bölüm halinde "Nöro-Psikiyatri Arşivi" dergisinde 1976 yılında yayınlandı. Yine aynı dergi ve başka Türkçe dergilerde CT ile ilgili yazılarım yayınlanmıştır. 1955-1964 yıllarında "X veya gama ışınları ile matematiksel yöntemle üç boyutlu görüntü (obje) elde etme metodları" üzerine çalışan Güney Afrikalı nükleer fizikçi M. McCormack ile birlikte G. N.Hounsfield 1979 yılında Nobel Tıp Ödülü aldıktan sonra Milliyet Gazetesi'nde, o zamanlar ikinci sayfada yayınlanan "Düşünenlerin Düşünceleri" sütununda, "Röntgen Tekniği'nde Devrim: Bilgisayarlı Beyin Tomografisi" başlıklı, sistemi halka anlatan bir yazım da yayınlanmıştı.

Sir Godfrey N. Hounsfield'in vefatını (12 Ağustos 2004) bir buçuk yıl sonra öğrendim. Beni asıl şaşırtan, buluşu ile tıpta devrim yaratmış, yeni bir çağ başlatmış ve tıbbin akışını değiştirmiş, dünyada milyonlarca hastanın hayatını kurtaran mucize cihazın mucidinin ölümü Dünya'da ve memleketi İngiltere'de büyük yankı uyandırmamıştı. Çok sayıda büyük bilim adamı ve mucit yetiştiren memleketlerde durum herhalde böyle oluyordu. Alçak gönüllü bir fizik mühendisi olan ve hiçbir akademik unvanı olmayan Hounsfield bir müzik şirketinin (EMI) bilgisayar laboratuvarında 1967-1971 yılları arasında buluşunu gerçekleştirmişti. Hounsfield'e olan saygım, hayranlığım, sevgim ve vefam dolayısıyla ardından, TÜBİTAK Bilim ve Teknik Dergisi, Türk Nöroşirurji Dergisi ve Nöroloji Bülteni'nde, bu az bilinen kişi hakkında, üç yazı yazdım. Kurucusu olduğum Türk Nöroloji Dergisi'nde yayınlanmak üzere gönderdiğim ilk yazı ise maalesef o zamanki dergi editörü tarafından reddedilmişti.

1979 yılında "Doçent" unvanını kazandım. 1988'de de Profesör' oldum. (O yıllar YÖK uzun bir süre -1988'e kadar- kimseye Prof. kadrosu vermiyordu. 1988'de Başbakan Turgut Özal ve eski Milli Eğitim Bakanlarından Avni Akyol bütün bekleyen doçentlere profesör olmayı sağlayan bir kanun çıkarmışlardı). Emeklilikten önceki son üç yılını HÜTF Nöroloji Anabilim Dalı Başkanı olarak tamamladım.

1987 yılında V. Hachinski ve arkadaşları "CT'de leukoaraiosis"i tanımladıkları sonra ilgim bu konuya çekilmişti. "Leuko-araiosis" hep laküner enfarktlerle birlikte anılıyordu. Hemen aynı etyopatogenezi, aterosklerozu paylaşılan intraserebral kanamalarla leuko-araiosis birlikteliği dikkatimi çekmişti. Hacettepe arşivini tarayarak, radyolog Canan Erzen (Prof. Dr.) ile birlikte 1989 yılında "Stroke" dergisinde "Leuko-araiosis and Intracerebral Hematoma" başlıklı yazıyı yayınladık. Daha sonraki yayınlarda, bu yazı "bu konuda ilk yayınlanan çalışma" olarak atıflar aldı.

Kuşadası'nda 30.10-02.11.1991 tarihlerinde yapılan 27. (Nöroloji'nin Nöroşirurji ve Psikiyatri'den bağımsız olarak yapmaya başladığı 4.) Ulusal Nöroloji Kongresi, benim için iki ilginç olayı içerir: 1991 yılında, kliniğe katkı sağlamak amacıyla Hacettepe Nöroloji Derneği adıyla bir dernek kurmuştuk (Dernek halen faaldir). O Dernek hesabına (o devir için çok pahalı) Sony marka bir video kamera aldık. İlginç vakaları videoya çekiyorduk. Ben de afazık hastaların muayenesini belgeliyordum. Kuşadası'ndaki "afazi paneli"nde konuşmam arasına bu hasta örneklerini TV ekranından dinleyicilere sunmuşum. Bilgisayar teknolojisi ve

barkovizyon gibi gelişmelerin daha olmadığı o devirlerde bu bir yenilikti ve bildiğim kadarıyla Nöroloji Kongrelerinde ilk defa uygulanmıştı. Kongre sunumlarımız ile ilgili diğer bir anım da, 1995'te Adana'da yapılan 31. Ulusal Nöroloji Kongresi'nde oldu. Kongre Başkanı Prof. Dr. Yakup Sarıca, sabah oturumlarından birinde bana "apraksi" konusunda konferans vermeme teklif etmişti. O konferansta yine videoya aldığım vaka örneklerini dinleyicilere televizyon ekranlarından sunmuşum. Ekranam gösterdiğim farklı bir şey daha vardı: Bilindiği gibi Yunanca "hareket" demek olan "praksi", vücut dilini de içerir. Vücut dilinin en güzel örneği "pandomim"dir. Ben konferansım sırasında praksi örnekleri olarak, Ankara TRT stüdyolarının yardımıyla oluşturduğum, gelmiş-geçmiş en büyük pandomim ustası Charlie Chaplin'in sessiz sinema döneminde çektiği kısa metrajlı filmlerden bölümler sunmuşum. Dünya'da örneği var mı bilmiyorum, bu da Ulusal Kongrelerde ilk olarak yapılan orijinal bir sunumdur.

Kuşadası'nda 27. Ulusal Nöroloji Kongresi'ndeki ikinci olay ise o kongrenin "Genel Kurulu"nda gerçekleşti. O zamana kadar -birçok anabilim dalının derneği olmasına karşın- Nöroloji'nin ulusal bir derneği yoktu. Yakın bir geçmişte bir dernek kurma tecrübesi yaşadığımız için Genel Kurul, Dernek kurma görevini Hacettepe'li'lere (Kaynak Selekler, Tülay Kansu, Kubilay Varlı) verdi. Ankara'dan diğer Üniversite ve hastanelerden beş arkadaşla birlikte 12 Mayıs 1992 tarihinde, ilk adıyla "Nöroloji Derneği"ni kurduk. Bir numaralı kurucu üye olmak da bana nasip oldu. 53 üye ile 30 Mart 1993'te yapılan ilk genel kurula kadar derneğin kuruluş çalışmaları tamamlandı. 1993-1999 yılları arasında kesintisiz Derneğin "Yönetim Kurulu Başkanlığı"nı yürüttüm. Belki sitem olacak ama, Derneğin ilk kuruluş yıllarında maalesef meslektaşlarımızdan gerekli destek ve katkıyı göremedik. Halbuki benim başkanlığındaki o Yönetim Kurulları o dönemde, azımsanamayacak çalışmalar ve görevler yaptı: Dernek, "Türk" sıfatını, artık şimdi alınması çok zorlaştırılan "Kamu yararına çalışan Dernek" statüsünü aldı; 13.06.1994 tarihinde Dünya Nöroloji Dernekleri Federasyonu (WFN)'na, 15.09.1994'te "Avrupa Nöroloji Dernekleri Federasyonu" (EFNS)'na, 22.04.1996'da Avrupa Uzmanlık Dernekler Birliği (UEMS)'ne üye oldu. Çeşitli yıllarda Uluslararası katılımlı "Nöro-oftalmoloji", "Nöroradyoloji", "Nöromusküler hastalıklar" ve "Epilepsi" konusunda kurslar düzenledi. İnternette "web" sitesi açıldı. Türk Nöroloji Dergisi yayın hayatına başladı. 1996 yılından itibaren Ulusal Kongreler Dernek bünyesinde yapılmaya başladı. 1999'da Antalya'da, benim başkanı olduğum "33. Ulusal Nöroloji Kongresi" de Derneğin bünyesinde yapıldı. O Kongrede emekli hocalarımıza ilk defa törenle şükran plaketleri sundum.

Ulusal Derneğin muhakkak bir yayın organı olması gerekiyordu. Bir sandalyesi bile olmayan, faaliyetleri ve yazışmaları (sekreteri olmadığı için bizzat benim tarafından yazılıyordu) poliklinikteki odamdan yürütülen bir Dernek ile bu koşullarda dergi çıkarmak hem zor hem de fedakarlık gerektiriyordu. O yıllarda bu konuda da destek yoktu. Bütün bu zorluklara rağmen 1995 yılında "Türk Nöroloji Dergisi" yayın hayatına başladı ve meslektaşlarımızın yazıları bu dergilerde yayın imkanı buldu. 1995-1999 yılı sonu itibariyle derginin sürekli olarak editörlük görevini yürüttüm. Derginin dizim, düzeltme, sayfa düzeni ve basım gibi ağır işlerini önce Dr. Enis Erdem, sonra Dr. Mehmet Akif Topçuoğlu (Doç.) yürüttü. 1999 yılı sonuna kadar 14 sayı basıldı. O dergileri bugün ellerinde bulunduranlar, gerek bilimsel içerik, gerek basım kalitesi açısından belirli bir düzeyi tutturduğunu görecektirler.

Derneğin büyük bir problemi de işlerin yürütüleceği bir mekanı olmaması idi. Tam altı-yedi yıl boyunca dernek faaliyetleri yukarıda sözünü ettiğim gibi, (sekretersiz, başlangıçta telefonsuz ve bilgisayarsız olarak) Nöroloji Polikliniği'ndeki odamdan yürütülmüştü. 1999 yılında Dernek, Ankara Yenişehir'de kendi mali olan, bugün hala kullanılan fakat artık fiziki olarak yetersiz kalan bir dernek merkezine kavuştu. Dernek merkezinin gerek araştırılıp bulunmasında bana yardım eden gerekse içinin dekorasyonunda amatör bir şevk ve heyecanla günlerce çalışan eşim (Sevim)'e burada bir kez daha teşekkürlerimi belirtmek isterim.

Eğitim ile ilgili düzenlediğim etkinliklerden bazıları da şunlardır: Asistanlığım ilk yıllarında Ankara'da her ay değişik hastanelerde "Nöroloji vaka toplantıları" düzenlenirdi. Bunların bir kaçına katılmış ve etkilenmişim. Daha sonra bunlar yapılmaz oldu. Kubilay Varlı ile çeşitli üniversite ve devlet hastanelerinin Nöroloji kliniği başkan veya şefleri ile görüşerek 1991 yılında aylık "Ankara Nöroloji Olgu Toplantıları" nı tekrar başlattım. O zamandan beri aralıksız olarak toplantıların düzenleyicilik, yürütücülük ve başkanlık görevini sürdürdüm. Çeşitli kliniklerdeki arkadaşların bir araya getiren bu toplantılarda ilginç olgu tartışmaları yanında sosyal etkinlik de sağlanıyordu. Emekli olduktan sonra 2011 yılı için görevimi -başlangıçta birlikte yola çıktığımız- Prof. Dr. Kubilay Varlı'ya devrettim. 20 Ekim 2002'de, 38. Ulusal Nöroloji Kongresi'nde "Kognitif Nöroloji Grubu" nun oluşması toplantısını düzenledim ve "e-mail" grubunun oluşumuna katıldım. Bu grubu elektronik ortamda canlı tutabilmek için literatür bilgileri sundum, tartışma ortamı yaratmaya çalıştım. Daha sonra kişisel nedenlerle çalışma grubundan ayrıldım. Hala bu gruptan bazı arkadaşlarıma literatür göndermeye devam ediyorum. Kısa bir süre bir firma tarafından düzenlenen "Nörolojide Akademik Günler" toplantılarının baş düzenleyicisi ve düzenleme kurulu üyesi görevini yaptım ve toplantılarda konferanslar verdim. Daha sonra düzenleme kurulundan ayrıldım.

Türkiye'de Kognitif Nöroloji ve bu bağlamda demans ile ilgilenenler, her zaman, Türkiye için hazırlanmış standardize nöropsikolojik testlerin eksikliğini hissetmişlerdir. Bu eksikliği hisseden bir hekim olarak, yurdun çeşitli yörelerindeki nörolog, psikiyatrist, geriatrist ve psikolog arkadaşların bir kısmının 08.03.2003 tarihinde bir araya gelmesini sağladım. "Türkiye için Nöropsikolojik Testlerin Standardizasyonu (TNTS) Grubu" adını alan grup, çalışmalarına devam ederek daha önce ülkemizde normatif verisi toplanmış ya da normatif veriye ek olarak geçerlik ve güvenilirlik çalışmaları yapılmış testlerle birlikte 2006 yılına kadar 11-12 testten oluşan bir test bataryası hazırladı. Grup benim başkanlığında, 2006-2008 yıllarında 3 kez "TNTS Kursu" düzenleyerek kursiyerlere standart bir bilişsel tarama testi bataryasını uygulama eğitimi verdi. Mali kriz nedeniyle sponsor firma bulamayan grup 2009 yılında kurs düzenleyemedi. 2011 yılında yeni bir kurs yapılması için faaliyetler sürdürülmektedir.

1997'de Prof. Dr. Murat Emre'nin öncülüğünde İstanbul'da kurulan Alzheimer Derneği (şimdi Türkiye Alzheimer Derneği)' nin kurucu üyeleri arasında yer aldım ve 2008-2009 yıllarında Yönetim Kurulu Başkan Yardımcısı görevini üstlendim. Başlıca amaçlarından biri hasta yakınlarına yardım etmek ve bilgilendirmek olan derneğin "Bülten"inde konu ile ilgili yazılar yazdım ve literatür bilgileri özetledim. Halen bu işlevim devam etmektedir.

2001 yılında Ayşe Bingöl (Doç. Dr.), Dr Ufuk Ergün (Doç. Dr.) ve birkaç arkadaşla birlikte Alzheimer Derneği Ankara Şubesi'ni açtık. Açılıştan kısa bir süre sonra, şubenin kapandığı 2010 yılı başına kadar Şube'nin Başkanlık görevini yürüttüm. Bu süre içinde ben ve arkadaşlarım hasta yakınları için seminerler yaptık, hasta bakım kursları organize ettik, hasta yakını destek grubu kursları düzenledik, alış-veriş merkezlerinde, çeşitli sosyal gruplarda hastalığı anlatan konferanslar verdik, broşür çıkardık. Radyo-TV konuşmalarına katıldık. Halkı bilgilendirici TV programları, CD

hazırladık. Bütün bunlardan belki daha önemlisi Türkiye'de ilk kez Ankara, Batıkent'te SHÇEK ve Yenimahalle Kaymakamlığı ile "Alzheimer Hastası Gündüz Bakımevi"ni açtık. Bütün bu uğraşlara rağmen Şube'nin devam etmesini sağlayamadık (Şube 2010 başında mali güçsüzlük nedeniyle kapandı). Bence bunun nedenlerinden biri memur-bürokrat-öğrenci şehri olan Ankara'da yeterli sayıda gönüllü bulamamamızdır. İkincisi, nüfusu genç olan ve birincil tercihleri -belki haklı nedenlerle- yaşlılık ve yaşlılık hastalığı Alzheimer olmayan Türk halkının bu konuya fazla ilgisini çekemememizdir.

Bir müessesede uzun yıllar (askerlik ve yurt dışı hariç aralıksız 42 yıl) çalışan bir kişi (veya birçok kişi gibi) olarak Hacettepe Üniversitesi ve onun Nöroloji Anabilim Dalı'na hayranlığım vardır. Zaten bu ikisi de bu hayranlığı fazlasıyla hak eder. Mensupları olmaktan iftihar ederim. Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi hem eğitim konusunda hem hastane ve klinik uygulamalarda Türkiye'de birçok ilki başlatan, örnek alınan bir kurumdur. Birçok tıp fakültesinin kuruluşuna yardım etmiş, o kurumlara Rektör, Dekan, Öğretim üyesi ve eğitim olanakları sağlamıştır. Hacettepe'den yetişenler gittikleri bu kurumlara Hacettepe'nin uyguladığı sistemleri götürmüş ve yerleştirmişlerdir. Yurt dışında da Hacettepe'nin belli bir ünü ve ismi vardır.

Hacettepe Tıp Fakültesi gibi Nöroloji Anabilim Dalı da Türkiye'de nörolojide bilim ve klinik uygulamaların gelişip yerleşmesine büyük katkılar sağlamıştır. Kuruluşu 1962'den bu güne kadar yetiştirdiği uzmanlar yurdun çeşitli fakülte ve hastanelerinde "Anabilim Dalı Başkanı", "Klinik Şefi" veya "uzman" olarak görev yapmış ve yapmaktadır. Yetiştirdikleri içinde buraya isimleri sığmayacak sayıda "Prof", "Doç" bulunmaktadır. Hacettepe Nöroloji Anabilim Dalı'nın eğitim kadrosu her zaman imrenilecek bir düzeyi kurmuştur.

Kütüphanem maliyeti ucuz, görevi gönül almak olan birçok "Şükran plaketi" ile doludur. Bir vefa, kadirbilirlik göstergesi olan bu plaketeri asla küçümsemem. Ama ben 42 yıllık akademik hayatım boyunca hiçbir ciddi "ödül" almadım. Çok kısıtlı sayıda olan bunların daha çok laboratuvar çalışması başarısı olanlara verildiğini de (biraz kıskançlıkla) bilirim. Bugün geriye baktığımda, tanı ve tedavisine katkıda bulunabildiğim binlerce hasta yanında, yine eğitimine karınca-kararınca katkıda bulunduğum binlerce doktor, yüzlerce uzman, doçent, profesör, klinik şefi yetiştirmenin benim için en büyük "ödül" olduğunu düşünüyorum. Bu da beni mutlu ediyor.

İşte "Hatırladıklarım"ın bir kısmı. Latince bir söz var: "Cursum perficio". Anlamı: "Ben yolumu tamamladım". Ama sadece bir bölümünü. Bunca yıl çalışmanın, seneler boyunca çeşitli toplantı ve etkinliklerde güzide arkadaşlara sahip olmanın, birlikte unutulmayacak hatıraları yaşamış güzel dostlar/dostluklar edinmenin sonunda bu camiadan kopmak mümkün değil. Memuriyetten emekli olduktan (07.02.2010) sonra, aktif olarak hekim olarak çalışsam da, çeşitli toplantılarda ve bugünkü elektronik ortamda eğitime elimden geldiğince katılmak ve katkıda bulunmak istiyorum. Eylül 2010.

Not: Akademik unvanların neden isimlerden sonra parantez içinde yazıldığı sorusu akla gelebilir. Anlatılan olaylar sırasında bu kişiler daha bu unvanları taşımadığı için böyle bir yol izledim.